

Čudesni ključ

Bila je tiha subotnja večer. Sunčica, Mila i njihova mama cijeli su dan čistile tavan pa su djevojke bile umorne. Sunčica i Mila su sestre. Sunčica je mlađa, a Mila starija. Mama i tata ih ponekad znaju nazivati Dan i Noć jer, iako su sestre, izgledom su različite.

Sunčica je desetogodišnja djevojčica niskog rasta, duge zlatnoplave kose. Dva nebeskoplava oka smiješe se ispod dugih trepavica, a ispod njih jedan lijepi osmijeh. Mila ima trinaest godina. Ima drugu, tamnosmeđu valovitu kosu i smeđe oči. Nos i obrazi posuti su joj pjegicama. Ona nije puno viša od svoje sestre, vjerojatno samo centimetar ili dva. Obje su sestre prelijepe. Kada god njihovoj mami u goste dođu prijateljice, one punašne tete koje vole puno pričati, Sunčica i Mila dobiju puno lijepih komentara na račun izgleda. Nije samo izgled to što ih čini različitima. Sunčica je pametna, ali i pomalo lijena. U školi joj dobro ide, iako se u imeniku zna katkad potkrasti koja trojka ili dvojka. Mila je također pametna, no razlika je u tome što je ona odgovornija od svoje sestre. U imeniku joj većinom vladaju petice i četvorke. Već je bilo sedam sati navečer kada je mama rekla da je dosta spremanja za danas i da ide pripremiti večeru. Djevojke su ostale na tavanu. "Gle, Mila", odjednom će Sunčica, "nisam prije vidjela onu kutiju u kutu." Zbilja, u prašnjavom kutu podruma nalazila se omanja kutija s lokotom obložena kožom crvene boje. Mila se sjeti da je vidjela nekakav ključić dok je spremala jednu od velikih kutija. "Možda", pomisli Mila na glas, "možda taj ključić otvara tu kutiju. Čekaj, tu je negdje... Evo ga!" Mila pride kutiji i otključa lokot. Kutija se odmah otvori. Djevojke ugledaše nešto zbunjujuće. U kutiji je bio još jedan ključ. "Pa, dobro, zašto bi običan ključ bio u kutiji koja izgleda tako posebno?" čudila se Sunčica. "Zato, sestro, jer je taj ključ možda poseban", Mila će. U razmišljanju ih prekine mamin zov. "Veeečeeeraaa!" viče mama iz kuhinje. Sunčica spremi ključ u kutiju, a zatim pohita u kuhinju s Milom.

Sutradan nakon mise sestre su otišle na tavan. Mama im je rekla da ona danas ne ide spremati tavan. Bila je nedjelja. A nedjeljom se ne radi. Barem ne teške poslove. No, nama je već jasno da sestre nisu ondje otišle spremati. Ne, otišle su zbog ključa, istog onog koji su jučer pronašle. Uzele su kutiju i odnijele ju u Milinu sobu. Tamo su je otključali. Kutija se opet otvori uz škripanje. Sada su djevojke mogle pogledati ključ kako treba. Ključ je bio ogroman. Ogroman za jedan ključ. Drška mu je bila velika kao Sunčičina šaka, a iz nje se pružala metalna poluga duga dvadesetak centimetara. Poluga je završavala zupcima koji su bili veliki kao kocke za domino. Drška je bila oblika krune, ukrašena dijamantima. Cijeli je ključ bio od čistoga zlata. "Što misliš za koja bi vrata ovaj ključ bio izrađen?" upita Sunčica. "Ne znam, ogroman je", Mila će. "Ovakvim su se ključevima nekad otvarali dvorci i palače, crkve, velike vile, pa čak i gradovi! Pitam se ima li naša obitelj kakav dvorac u nasljeđu, a da to ne znamo?" "A da ipak pokušamo otvoriti nešto njime?" upita Sunčica. Pokušale su otvoriti sve i svašta! Vrata, kutije, ormare, podrum, prozore, sve što im je došlo pod ruke, a da ima ključanicu. Ali ništa, ključ je bio prevelik za svaku ključanicu.

Sutradan je bio ponedjeljak, a djevojke su otišle u školu. Pod velikim se odmorom proširila priča da su Mirko i njegovo društvo iz šestog razreda pronašli neki tajni prolaz u školi na čijem su kraju velika drvena vrata. "Mirko kaže da nije nikad vidio tako velika vrata. Rekao

mi je da mu je žao što su bila zaključana", rekla je Kristina Mili. Kristina je Milina najbolja prijateljica. Ona zna sve tračeve u školi i Mila se nije čudila što zna i za ovaj. Mili se tada upali lampica u glavi. Onaj ključ! Je li moguće da upravo taj ključ otključava ta vrata? Ali kako? Ta su vrata u školi, a ključ kod njih! Zar škola nema ključeve svih vrata koja se nalaze u školi? Ispostavilo se da nema. Nastavnica povijesti rekla je da je ključ tih vrata odavno izgubljen. Poslije škole Mila je Sunčici kratko prepričala događaje u školi. Odlučile su ponijeti ključ u školu idući dan. Mirko im je pokazao gdje su vrata. "Zbilja su ogromna!" Sunčica će. "Nadam se samo da je nešto zanimljivo iza njih", reče Mila. "Otključajmo ih!" "Klik", Mila okrene ključ. Savršeno je pristajao u ključanicu. Vrata se uz škripanje otvore. Ono što su ugledale unutra u potpunosti ih je ostavilo bez teksta. Bila je to zemlja smještena u oblacima. Kućice su stajale na oblacima. Bile su izgrađene od zlata i srebra. Odjednom ugledaju sestre neke ljude. Barem su mislile da su to ljudi sve dok nisu ugledale prekrasna krila koja su imali. Svi su bili sretni. Letjeli su okolo i vozili se u kočijama koje su vukli krilati konji. Mirko nije vidio ništa od toga. On i njegova ekipa već su dali petama vjetra misleći da će iz ovoga izvući samo kaznu. Sestre zakorače u taj svijet. Odjednom se vrata zalupe iza njihovih leđa. Prasak je bio glasan i svi su pogledali onamo. Kada su ugledali djevojke kako stoje na vratima njihove zemlje, uznemirili su se. Letjeli su posvuda! Konji su njištali, stanovnici vrištali. Odjednom se sve smiri. Sve je stalo. Svi su se ukipili. Iz gomile je izronila djevojka u zlatnoj haljini. Na glavi je imala krunu. Vrlo sličnu onoj na ključu. Imala je dugu, vatrenocrvenu kosu i plave oči. Duga joj je haljina sezala sve do poda. Bila je ukrašena draguljima i izvezena srebrnim nitima. Izgledala je kao da bi mogla biti Milinih godina. Svi su se odmah naklonili. Sestre su bile zbunjene. Djevojka im je prišla. Mila povuče sestru da se naklone. Osjećale su strahopoštovanje prema toj djevojci. Ona se osmjehne. "Dobrodošle u Slatke Snove, jednu od dviju velikih zemalja Svijeta Snova! Još nikada nismo imali goste iz zbilje, zato, molim vas, oprostite mojim podanicima na onakvom dočeku", rekla je. "Ovaj... hvala, Vaše Visočanstvo", reče Sunčica, "ali, ovaj, rekli ste, Svijet Snova? Ali kako to da nitko nikad prije nije bio tu? Ovaj ključ", reče pokazujući joj ključ, "već je dugo u obiteljskom nasljeđu." "Zbilja? Pa, koliko ja znam, vi ste prve osobe koje dolaze iz Svijeta Zbilje, a uspjele su pronaći ovaj svijet. No dobro, pustimo sad to." Djevojka se predstavi: "Ja sam Zlatka, princeza ovog dijela Svijeta Snova. Nemojte se ljutiti, ali mislim da je sjajno što ste došle baš sada jer, znate, mi imamo veliki problem." "Kakav problem?" zaboravi se Mila na trenutak. Mila je zaboravila da se treba vratiti na nastavu. "Pa, znate, kako sam rekla, naš dio Svijeta Snova, Slatki Snovi, nije jedini njegov dio. Drugi dio, s kojim se nikad ne slažemo, zove se Noćna Mora. Živjeli smo u miru, no oni su nas napali bez ikakvog razloga. Prema legendi, naši će sukobi prestati tek kad dvije osobe iz Svijeta Zbilje pobijede Crnu Kraljevnju, vladaricu Noćne More." Mila i Sunčica su se pogledale. Odlučile su- pomoći će Zlatki i svim stanovnicima Slatkih Snova. Nije im baš puno smetalo to što se neće vratiti na nastavu. Sunčica je ionako imala test, a baš joj to gradivo i nije sjelo. Poslije velike gozbe priređene gošćama u čast, Zlatka je poslušala njihovu priču. Jako ju je zanimalo kako su našle ta vrata.

Sutradan su sve tri bile spremne. Zlatka im je pripremila pratnju. Bili su to najbolji vojnici na njihovom teritoriju. Imali su plan: prebući će se u obične civile, a zatim će prijeći granicu koja dijeli ta dva teritorija. Kada stignu do Mračnog dvorca, doma Crne Kraljevnje, prurušit će se u poslugu i tako banuti u dvorac. Krenuli su poslije doručka. "Dok sam ja odsutna, Slatke će Snove čuvati moja rođakinja Tea. Dala sam joj sve upute", objasnila je

Zlatka. Nakon nekoliko kilometara pješaćenja, društvo je napokon došlo do granice. Ovdje kao da je zelenilo bilo nekako odsječeno. Trava nije rasla, a drveće su činile suhe stabljike na kojima su ukipljeno visjele suhe grane koje nikad kišu okusile nisu. Mila se zagleda u drvo koje je raslo na samoj granici. Stabljika i nekoliko grančica sretno su rasle s jedne strane granice, a onda se savijalo tako da su mu krošnja i ostale grane ostale suhe i grbave, s druge strane granice. Nebo je u Slatkim Snovima bilo plavo, na nekim mjestima i ružičasto, žuto ili zeleno, dok je u Noćnoj Mori nebo bilo sivo, a na nekim mjestima i crveno. Zakoračili su preko granice. Odmah su se prekrasna Zlatkina krila oblika leptira pretvorila u crna, šišmiševa krila. Zlatka se uhvati za leđa i bolno urlikne. Nakon nekoliko trenutaka kaže: "Ovo se sigurno događa svima koji dođu u Noćnu Moru. Možda je tako i bolje, sada će nas teže prepoznati." Ipak, Mila je primijetila da Zlatka pomalo tužno gleda svoja krila. Napokon, uspjeli su neopaženo doći do Mračnog dvorca. Presvukli su se i ušli. Prolazili su kroz nebrojene odaje i hodnike, sve gledajući gdje će naći Crnu Kraljevnu. Odjednom je ugledaju. Bila je u svojim odajama. Upravo je razgovarala sa sluškinjom. "Napokon, sve je oružje spremno! Možemo ih napasti. Ha-ha, jedva ih se čekam dočepati. Pogotovo Zlatke! Ako sve prođe po planu, uskoro će cijeli Svijet Snova biti naš!" smijala se ona. Nije to bio onaj smijeh na koji su Mila i Sunčica navikle. Bio je zao. Bio je toliko glasan i prodoran da se sve orilo. Staklo je na prozorima i ogledalu popucalo, tlo se zatreslo. Stari dvorac se zadrma. Vatra se u kaminima stišala. Kraljičina se sluškinja strese i iziđe iz sobe gundajući. Mila tada stane na prag sobe. Vikne: "Crna Kraljevno!" Zlatka brzo stane na prag odaje. Crna Kraljevna se okrene i osta bez teksta. Na vratima njene sobe, ljutito kao zmaj koji planira zapaliti zgradu, stajala je kraljevna Zlatka! Crna Kraljevna krikne: "Zlatka! Što ti radiš ovdje? Jesu li to djeca iz Zemlje Zbilje?! Ne prilazite mi! Straža!" No nitko se ne odazove. Naime, Zlatkini su vojnici maknuli sve stražare na koje su naišli. Zlatka izvuče mač. Uperi njime u Crnu Kraljevnu i kaže svojim vojnicima koji su se upravo skupili pred prostorijom: "Vodite ju! Bilo je dosta napada na našu zemlju." Čim je to rekla, vojska okruži Crnu Kraljevnu. Ona im se izmakne. Potrči kroz vrata, no tada se spotakne o Sunčičinu nogu. Padne na pod tako nespretno da se splete u svoja krila. Tako su ju smotanu vojnici odveli u njezinu vlastitu tamnicu. Ondje su ju zatvorili dok se ne ohladi. Kad su se vratili u Slatke Snove, Zlatka će Mili i Sunčici: "Hvala vam puno na pomoći. Crnu ćemo kraljevnu malo držati u pritvoru. Pustit ćemo je kasnije kad nam obeća da više ni ona niti ijedna buduća Crna Kraljevna neće napasti našu zemlju." Njena su se krila vratila u svoj oblik. Zatim im svakoj da po jedan poseban zlatni novčić. "Ovime ne možete ništa kupiti u Zemlji Zbilje. Ipak, to je poklončić od svih stanovnika Slatkih Snova kao znak naše zahvalnosti." Mila će: "Ništa se od ovoga ne bi dogodilo da nismo pronašle ovaj ključ." "Sad se sjećam", reče Zlatka, "da je prije mnogo godina, kada je još moja baka vladala ovom zemljom, taj ključ otvarao vrata iz našeg svijeta u Zemlju Zbilje i obrnuto. Odjednom je nestao. Priča se da je moja baka, kad je čula da će nas Noćna Mora napasti, bacila taj ključ kroz vrata." "Kako je ona to mogla znati?" upita Mila. "Priča se da je imala dar poznavanja budućnosti", Zlatka će. "Mislim da je vrijeme da odemo kući. Dođi, Sunčice", reče Mila. Na oproštaju su im mahali svi stanovnici. Mila je otključala vrata. Kad su izašle, dočekali su ih Mirko i njegova ekipa. "Vi nas još uvijek čekate?" upita Sunčica. "Da, čekamo vas, ono, pet minuta! Što ste našle tamo?" Sestre se pogledaju. Pet minuta!? Ali, one su tamo bile dva dana! Sunčica uzdahne. Ipak će morati pisati ispit. "Ništa posebno", reče Mila, "to je staro spremište za metle." "Joj, a baš sam se nadao da sam našao nešto zanimljivo", doda Mirko. Razgovor prekine školsko zvono.

Kod kuće su sestre pitale mamu otkud taj ključ na njihovom tavanu. Nisu joj spominjale Svijet Snova i pravile su se da nemaju pojma o tim vratima. Mama im je objasnila da joj je njihova baka pričala kako je pronašla taj ključ nakon što je našla onaj tajni prolaz u školi.

Od toga dana sestre skrivaju ključ u svojoj sobi. S radošću čekaju noć jer znaju da će im u posjet doći Zlatka. Katkad se dogodi da naiđu i na Crnu Kraljevnju, no tada znaju što im je činiti.

RADOST 11521,

7. razred

Zoja Ličinić

OŠ kralja Tomislava, Našice

Brankica Živković, prof., mentor